

[S. Munk.]

der maa selvsagt en Begrundelse til, og paa dette Omraade har det hidtil i høj Grad glippet. Nu har dog visse Blade, og jeg tænker navnlig paa et enkelt Blad, Organet „Børsen“, indset, at der maatte noget ekstraordinært til; man maatte ogsaa forsøge paa for en Gangs Skyld at beskæftige sig med Spørgsmaalet rent sagligt, altsaa fremføre en Begrundelse for, at det er retfærdigt og rimeligt at beskatte Brugsforeningerne. Dertil har man saa tilkaldt nogen Sagkundskab, hvorefter man siger, at det er en særdeles kyndig Mand, der har med dette Spørgsmaal at gøre i Bladet. Men hvad bliver nu Resultatet af denne sagkyndige Behandling? Det bliver, at man paa væsentlige Punkter modsiger, hvad der hidtil fra anden Side er ført i Marken i denne Sag.

Som bekendt har ca. 43 pCt. af de ca. 1 800 Brugsforeninger, vi har i dette Land, løst Næringsbevis og betaler som Følge deraf Skat. De betaler altsaa ikke alene Skat af det Salg, de har til Ikke-Medlemmer, hvad der ikke er noget at sige til, men de betaler Skat af hele det saakaldte Overskud, der fremkommer ogsaa ved Fordelingen af Varer til Medlemmer, hvilket ellers er skattefrit, naar Foreningen holder sig alene til sin Medlemskreds. Den maa altsaa betale Skat af hele Overskuddet, baade det virkelige og det, som intet som helst har med Begrebet Indtægt at gøre, idet det kun er en Fordeling til Medlemmerne af deres Indkøb. Herom har Modstanderne af Brugsforeningerne tidligere udtalt, at ogsaa disse „aabne“ Brugsforeninger slap for billigt fra Skatten, men her kommer nu den sagkyndige Mand i „Børsen“, da der nu endelig skal gøres et Forsøg paa sagligt at beskæftige sig med Tingene, og siger, i afgjort Modstrid med disse tidligere Udtalelser: „Reglerne er saaledes strengere for Brugsforeningen, naar den, selv kun i ganske beskedent Omfang, handler med fremmede.“ Dette er saaledes en Indrømmelse, som vi Tilhængere af Kooperationsbevægelsen tager til Indtægt, og Diskussionen herom kan formentlig navnlig i Betragtning af den sagkyndige Bistand indstilles. Paa et andet Punkt er „Børsen“ ogsaa i afgjort Modsætning til, hvad der hidtil er hævdet af Kooperationens Modstandere. Det er i Spørgsmaalet om Karakteren af den Fordel, der vindes i en

Brugsforening, som kun fordeler Varer til sine egne Medlemmer. Her har vi ganske selvfølgelig hævdet, at der ikke kan være Tale om nogen Indtægt, men kun om en Besparelse i Udgift ved Indkøb af Varer til eget Forbrug. „Børsen“ er i hvert Fald saa kyndig, at Bladet kan indse Rigtigheden af dette sidste og indrømmer, at der ikke er Tale om nogen Fortjeneste, men, som vi hævder, om en Besparelse i Udgifter. Men ved Siden af hævder man, at en saadan Udgiftsbesparelse bør lægges til den skattepligtige Indtægt, og anfører for at styrke denne Opfattelse en af Højesteret i 1928 afsagt Dom om et Mestersalær.

Dette Eksempel er meget anstrengt, og det kan slet ikke anføres som en Begrundelse for en Brugsforeningsbeskatning. Det er i øvrigt ganske overflødigt at nævne et saadant Eksempel, thi der foreligger anderledes nærliggende Eksempler paa, at en Udgiftsbesparelse i det Forhold, vi her omtaler, faar Indfyldelse paa Størrelsen af det Beløb, der skal svares Skat af.

Lad os f. Eks. tage Landmanden. Fra sine Indtægtsposter fradrager han naturligvis sine Driftsudgifter, f. Eks. den meget væsentlige Post, der hedder Foderstoffer, Kunstgødning m. m. Har han nu forsynet sig med disse Varer gennem en Brugsforening, maa den Tilbagebetaling, han faar fra den paagældende Forening, naturligvis fradrages det, han oprindeligt har betalt for disse Varer, hvorefter han kommer til den Nettopris, som hans Forbrug paa dette Omraade har kostet ham, hvilket altsaa vil sige, at den opnaaede Besparelse formindsker hans Driftsudgifter og derved forøger den skattepligtige Indtægt af Ejendommen.

Der begaas altsaa her en meget væsentlig Fejl, idet man ikke skelner mellem Udgiftsbesparelser, der øver Indfyldelse paa vedkommendes erhvervsmæssige Virksomhed, og Besparelser, der falder paa en Families Forsyning med Føde, Klæder eller andre Fornødenheder. Det første maa medtages i Skatteopgørelsen, hvis den skal være rigtig, medens det sidste intet har med Skatteopgørelsen at gøre. Hidtil har Skattemyndighederne da heller ikke spurgt Skatteyderne eller en bestemt Klasse af disse om, hvor meget de har betalt for Mad og Klæder og de øvrige Fornødenheder til Familiens